

ВЯРАТА ТИ ОТИВА В ОГЪНЯ

Дейвид Уилкерсън

5 Февруари 1990

„Така че изпитването на вашата вяра – по-скъпоценна от златото, което е преходно, но пак се изпитва чрез огън – да излезе за хвала и почит, и слава, когато се яви Исус Христос.” (1 Петрово 1:7)

Много объркан млад пастор, чиято вяра беше разбита, ми се обади миналата седмица за молитва и съвет. Той бил спасен по време на хипарското съживление от края на 60-те и е в служение в продължение на повече от 15 години. През годините той дълбоко се е впечатлявал от телевизионните евангелизатори и успеха им в достигането на масите. Използвайки подобни методи, той издигнал църква от почти 300 души.

Когато срещу някои телевизионни евангелизатори започнали разследвания, а други били хванати в грях, вярата му се поклатила. В същото време доктрината за просперитета била започнала да разочарова него и събранието му и се били появили допълнителни съмнения.

След това той се хванал с независима група, която вярвала, че представлява новото движение на Бог на земята – пророци. Всеки пророкувал на всеки. Повечето от пророчествата не се сбъднали, но някои значими – да, което го впечатлило. Как може да е грешно, когато някои от пророчествата се сбъдват? Но нещо го мъчило в душата му, когато на конгресите и в свързаните с тях църкви представяли хореографски танци.

Наскоро той посетил един от тези конгреси и трябвало да си тръгне, понеже това било цирк от ласкателство на хора в името на пророчеството. Лидерите ставали и пророкували велики неща един за друг, като че са водени от невидим дух, казвайки: „Ти пророкува добре за мен и аз ще пророкувам добре за теб!” Това е плътско, издигащо егото и повърхностно. Той си тръгнал от това място, напълно разклатен във вярата си. Поредното движение на Бог било просто разочарование.

Той каза: „Църквата ми стои с мен в продължение на часове, гърмяща на езици над нашия град – връзваме крепости, началства и власти. Вързали сме врага от изток, запад, север и юг, но положението в града само се влошава. Няма доказателство за промяна.

Чувал съм много гласове. Преди един месец чух сладък глас да ми казва: „Синко, от този ден нататък аз освобождавам всички средства, от които се нуждаеш. Никога повече няма да се нуждаеш от средства!” Това не се случи, а финансовото ми положение се влоши. Вече се страхувам да слушам кой да е глас, съмнявам се в достоверността на езиците и не искам да слушам повече лъжливи пророчества.”

Той продължи: „Вярата ми се тресе. Обичам Господ, но вече не знам в какво да вярвам. Чувствам се толкова неловко. Понякога си мисля, че ще трябва да си остана само с Исус, понеже съм много изморен от това да падам в поредната измама.”

Изпитанието на вярата на този пастор не е изолиран случай. В момента множества Божии хора изпитват най-жестокото изпитание на вярата си, откакто са повярвали в Христос. Вярата им е била хвърлена в огъня на изпитанието. Сатана е стоварил мощно нападение върху вярата на избраните. Ще става още по-горещо и обезпокоително в предстоящите смутни времена. Петър предупреждава за „времена на различни изкушения” (1 Петрово 1:6).

Павел, пишейки до Тимотей, каза: „Тази заръка предавам на теб, сине Тимотее... да воюваш съобразно с тях в добрата война, имайки вяра и чиста съвест, която някои, като отхвърлиха, претърпяха корабкрушение спрямо вярата” (1 Тимотей 1:18-19). Трябва да се борим, за да запазим вярата си. Не можем да се предадем, когато дойдат огнените изпитания, или това ще ни доведе до корабкрушение.

Децата на Израел се провалиха при „изпитването на вярата си”.

Когато дойде огъня, и изпитанието стана напрегнато, израилтяните се огънаха, отстъпиха пред дух на неверие.

„Затова, както казва Светият Дух: „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята, където бащите ви Ме изкушиха, изпитаха Ме и видяха делата Ми четиридесет години. Затова се разгневих на това поколение и казах: Всякога се заблуждават в сърцата си и не са познали Моите пътища. Така се заклев в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка!“ Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог. Но се увещавайте един друг всеки ден, докато е още „днес“, за да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха. Защото ние сме станали участници в Христос, ако удържим твърдо първоначалната си увереност докрай; докато се казва: „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението.“ Защото кои бяха тези, които, като чуха, Го преогорчиха? Не бяха ли всички онези, които излязоха от Египет с Моисей? А против кои се гневи четиридесет години? Не против онези ли, които съгрешиха и чиито трулове паднаха в пустинята? На кои още се закле, че няма да влязат в Неговата почивка? Не на онези ли, които бяха непокорни? И така, виждаме, че те не можах да влязат поради неверието си.” (Евреи 3:7-19)

Вярата им не стана „по-скъпоценна от злато”, а вместо това огъня на изпитанието ги закорави в неверие. Труповете на цяло поколение паднаха в пустинята. Те станаха слепи, горчиви, изоставени от Бог хора, пълни с неверие. „И така, виждаме, че те не можах да влязат поради неверието си.” (Евреи 3:19)

Вярата не е липса на беди и скръб!

Да плачеш или да си смазан от проблем не е израз на съмнение. О, какви мисли ни минават през главата всеки път, когато се изправим пред някое голямо изпитание или тест! Ние се отричаме от чувствата си и се опитваме да изтрием всички мисли за страдание. Някои скърцат със зъби, поемат дълбоко дъх и се преструват на безразлични, необезпокоени и казват с усмивка: „Сърцето ми е спокойно, вярвам, че съм добре, всичко е наред.” А през цялото време сърцата им ги осъждат, понеже в същото време са тъжни и изтормозени. Петър говореше за християни „пазени от Божията сила чрез вяра”. Те се радваха в Господ, макар и за малко време да скърбяха сега, ако е потребно, в различни изкушения.”

Да „скърбиш” означава „в голямо притеснение, печал”. Исус, в Гетсимания, беше пренаскърбен. „Започна да скърби и да се страхува... Тогава им каза: Душата Ми е пренаскърбена до смърт.” (Матей 26:37-38)

Скръб и съмнение не са едно и също нещо. Съмнението е вярата или страха, че страданието ще победи, че ще надвие и унищожи, че изпитанието ще те събори.

Вярата е начина, по който излизаме от нещастieto. Това е твърдото убеждение, че „времето” на скръбта или часа на изкушението няма да ни навредят, победят или унищожат. Вярата почива на обещанието, че Бог ще даде изходен път.

Бедствието може да се стовари върху мен внезапно, под формата на демонични атаки, бури, които надигат вълните и удрят кораба ми, докарвайки ми време на сърдечна скръб и моменти на паника. Но поглеждам към Исус и вярата ми казва: „Не съм в опасност, понеже Исус е с мен в лодката!”

Вярата не може да се отдели от вечната Божия цел.

Ханаан беше изображение на вечната Божия цел. От самото начало Бог търси хора, които би могъл да „въведе” в почивката Си, в пълнотата на Исус.

„Защото, ако Исус Навиев ги беше въвел в почивката, Бог не би говорил след това за друг ден. Следователно, за Божия народ остава съботна почивка.” (Евреи 4:8-9). Това, което Бог обеща, все още е до голяма степен неизискано.

Божията цел не е просто да освободи народа си от греховете им и да ги изведе от Египет, нито пък да изпита верността им в пустинята – това не е дори половината. Бог е заинтересован много повече, от това да те изведе от някаква настояща криза, след която ти да свидетелстваш: „Той ме изведе! Той ме освободи! Бях в безнадеждна ситуация и Бог прокара път!” Не, не е това! Има по-велика слава. Вечната Божия цел е да доведе при Христос народ, който Го счита за всичко, от което някога ще се нуждае. Той трябва да е края на вярата.

Той е любящ баща и няма да те остави да страдаш повече, отколкото можеш да понесеш, но ще ти даде изходен път във всяко изкушение, но това не е всичко. Просто да излезеш от изпитанията не е победата на вярата.

В 10 различни кризи израилтяните видяха, че Бог е верен да ги освободи, но все още не бяха „в земята“. Те не Го познаваха, нито разбираха начините Му.

Много от нас, както децата на Израел, са били освобождавани много пъти от проблем след проблем, и сме се озовавали „вън“ от опасност, но не „в“ почивката. Не сме познали Исус и не знаем как да почиваме в Него, защото не успяваме да видим вечната Божия цел в тези неща. Изпитанията ни не са злополуки, те са позволени от Бог, понеже Той се опитва да произведе нещо в нас. Той има план и цел и ни води някъде.

Когато попаднем в изпитания или беда, реакцията ни е: „Оппа, трябва да съм наскърбил Бог. Направил съм нещо грешно и сега си плащам за греха или провала.“ А по-важно от това откъде е дошло изпитанието е - как се държим ние в него.

Гигантите в Обещаната земя не бяха резултат от греха на Израел, нито пък бяха такива укрепените градове или железните колесници. Те бяха възможности да видят Господната сила и мощ триумфираща над врага. Много от нашите изпитания не са резултат от личен провал, но както гигантите, те са опозиционни сили от дявола, които искат да ни държат вън от мястото на почивка в Христос.

Причината, поради която толкова силно се противя на съвременното евангелие на просперитета е, понеже голяма част от него е отделена от вечната Божия цел, която е да бъдем святи според образа на Христос. Не можеш да получиш млякото и меда, добрите обещани неща, докато не стигнеш „в земята“. Мнозина искат всички благословения, без да са достигнали земята, без духовна битка и победа над плътта, които изискват от нас да влезем в живота Му.

Всичките богатства са в Христос Исус. В Него обитава цялата пълнота на Божеството, и когато ти наистина влезеш в Христос, тогава откриваш истински богатства. Напълно пропускаме смисъла, ако си мислим, че наследството на Израел беше недвижима собственост. Самият Господ щеше да им бъде наследство.

Той ги доведе до място, където те щяха да имат възможност да живеят напълно посветени на Господ, без да имат друго средство, което да посрещне нуждите им. Това беше място, на което Бог можеше да открие Себе Си като напълно достатъчен. „Някои влизат в него“ (Евреи 4:6). Това все още е Божията цел за нас – да влезем в Исус и в място на пълна зависимост от Него, без доверие в плътта.

Компанията на Халев.

В Числа 13 и 14 глава, ние виждаме езика и определения на неверието и на истинската вяра. Десетте шпиони, които отидоха в земята рапортуваха онова, което бяха видели: „И им разказаха, като говориха: Ходихме в земята, в която ни изпрати. Наистина там текат мляко и мед... Но народът, който живее в земята, е силен и градовете - укрепени и много големи” (Числа 13:27-28)

Халев, гласът на вярата, каза на хората: „Да вървим напред и да я завладеем, защото със сигурност ще я превземем!”

Хората викаха от страх и неверие: „Не можем да излезем против онзи народ, защото е посилен от нас. И пуснаха лош слух сред израилевите синове за земята, която бяха разузнали, и казваха: Земята, която обходихме, за да я разузнаем, е земя, която изпояжда жителите си; и всичките хора, които видяхме в нея, са много високи мъже. Там видяхме великаните.” (Числа 13:31-33)

Това е езика на неверието. „Не сме в състояние да се справим този път! Тази криза е различна. Ще ни изяде! Няма надежда срещу този враг. Имали сме други победи, но тази ситуация е различна, твърде голяма за нас!”

В следствие на което се издигна вик на неверие от цялото събрание: „Да се върнем, не можем да влезем. Има твърде много силни врагове, не можем да влезем!” (Числа 14:1-4)

Вярата говори отново: „Земята, която обходихме, за да я разузнаем, е много, много добра земя.... Господ... Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде - земя, където текат мляко и мед.” (Числа 14:7-8). Въпреки, че децата от това невярващо поколение по-късно влязоха в земята, те никога не я завладяха напълно. Ако те бяха влезли в истинската почивка, Господ не би продължавал да говори за незаявена почивка.

Все още за нас има място в Христос, където оставяме всяка работа и собствени усилия, спираме да вярваме на хора, спираме да манипулираме, да се борим и да се стремим да се случат нещата. Преди да дойде Господ, Той трябва да намери хора, които влизат, хора, които ще използват вярата си, за да разкъсат всичко, което ги държи на разстояние от пълнотата на Исус.

Затова са изпитанията. Бог иска да знае какво има в сърцето ти. Страх от гиганти и желание да се върнеш в Египет ли е, или предаване на Господ и Неговите грижи за теб. Сатана не желае хора, които приключват със старите си дела и разчитат напълно на Исус като Господ.

Халев разбра Божиите цели. Той знаеше, че ако Божия народ стъпи на вяра, врага няма сила да го спре да влезе в земята. „Само не въставайте против ГОСПОДА и не се страхувайте от народа на земята, защото той е хляб за нас! Защитата му се оттегли от него, а ГОСПОД е с нас; не се бойте от тях!” (Числа 14:9)

Сатана използва гиганта на проблема, не за да те сломи, а за да ти попречи да влезеш. Това не е едно случайно изпитание – това е целия ад, който е побеснял срещу теб, за да ти попречи да влезеш в пълнотата на Христос, в място на почивка, живот на доверие и ходене в мир под господството Му.

Цялото небе и ада те наблюдават, когато застанеш на бреговете на Йордан. Как ще те видят да гледаш в бъдещето? Ще погледнеш ли с неверие и ще кажеш ли: „Ако ходенето докрай с Исус представлява една голяма битка и болка, душевна болка и толкова много гигантски проблеми... връщам се! Поне мога да ходя на партита, да пия, да се дрогирам и да намеря малко мир.” Или вярата ще надвие и ще кажеш: „Няма да се бунтувам! Няма да се изплаша от онова, което могат да ми направят хората! Враговете ми нямат сила, понеже силата им е отнета! Чрез вяра ще ги погълне моя Бог, защото Бог е с мен. Влизам!”

Бог приема много сериозно ходенето ни с Исус.

„Но цялото общество каза да ги убият с камъни. Тогава ГОСПОДНАТА слава се яви в шатъра за срещане пред всичките израилеви синове. И ГОСПОД каза на Моисей: Докога ще Ме презира този народ и докога няма да Ми вярва, въпреки всичките знамения, които съм извършил сред него? Ще го поразя с мор и ще го изстребя, а теб ще направя народ по-голям и по-силен от него.” (Числа 14:10-12)

Моисей апелира за Божието дълготърпение и велика милост като се моли: „Прости, моля Ти се, беззаконието на този народ според голямата Си милост... И ГОСПОД каза: Прощавам според думата ти, но...” (Числа 14:19-21)

Каква трагедия! Да бъдеш опростен и въпреки това да бъдеш оставен да умреш в суха, отчайваща пустиня, да не можеш да влезеш в земята на обещанието.

Чули сте доктрината за вечната сигурност: „Веднъж опростен – завинаги опростен.” Не това е проблема. Проблемът тук не е опрощението, а влизането в наследството на Христос. Онези Божии деца бяха напълно опростени, но поради неверието си, нежеланието им да продължат, да влязат, те прекараха остатъка от живота си опростени, но ограбени от интимността. Имаха само мъртва религия, вид благочестие, лишено от силата му. Бяха опростени хора, без дом.

Те никога няма да видят славата на Командира на Господната армия, когато събаря стени. Никога няма да се радват на хладните потоци и зелени пасбища или на победите „в земята”. Млякото и меда на пълнотата никога няма да им принадлежат.

Има буквално милиони християни точно на това място днес. Бог ги е завел до място на решение, като ги призовава към по-дълбок вървеж, вървеж на пълна вяра, оставяйки назад смъртта от пустинята. Това е призив за покорство, посвещение чрез подчинение на Господ като командир.

Те са чули някой Халев да ги призовава да продължат да вярват на Бог за победа над егото и плътта. Бог работи в живота им, но те са се съгласили на прошка без растеж. Те продължават

да живеят плитък живот на мизерия, отделени от истинската работа на Святия Дух. Оставени са в живот на духовно отегчение, суша и смърт.

„Защото всички тези мъже, които видяха славата Ми и знаменията, които извърших в Египет и в пустинята... наистина те няма да видят земята, за която се клех на бащите им - никой от онези, които Ме презряха, няма да я види! Но понеже слугата ми Халев... него ще въведа в земята” (Числа 14:21-24). Бог винаги се „придвижва” с хора като компанията на Халев. Но онези, които продължават са онези, чиято вяра издържа огъня. Те продължават, когато всичко изглежда безнадеждно.

Вяра след изпитанието е неприемлива.

След като чува предупрежденията, че трупове им ще изгният в пустинята, израилтяните заспаха. „И на сутринта станаха рано, за да се изкачат на върха на хълма и казаха: Ето ни, ще се изкачим на мястото, за което ГОСПОД говори, защото съгрешихме.” (Числа 14:39-40)

Но изпитанието беше свършило, огънят беше потушен. Те се бяха провалили пред лицето на безнадеждните обстоятелства. Беше твърде късно.

Господ има нужда от хора, които Му вярват в огъня и които Го прославят, когато са изпитвани. Да се покориш тогава, когато изпитанието свърши - не е вяра, а нахалство. Няма нещо като вяра „след факта”.

В Лука 18:8 Исус попита: „Но когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?” Той ще намери вяра за права, вяра за благословения, за просперитет, но това, което Исус наистина пита е: „Ще намеря ли вяра, която довежда хората от последните дни в пълно покорство към Мен? Колко ще ходят с Мен в покорство според Божиата воля? Ще има ли хора като Павел, които считат всичко за измет, за да спечелят Христос? Ще имат ли те вяра да заживеят живот, в който разчитат само на Мен?”

Най-накрая, в Евреи 11:1 четем: „Вярата е твърдата увереност в неща, за които се надяваме, убеденост в неща, които не виждаме.” Тази увереност, тази убеденост, е Божието Слово! Исус е Словото! Писаното слово съдържа и описва всички доказателства, от които някога ще се нуждаем. Почивайте във вярата! Разчитайте на доказателството! Никой не влиза в земята, без да познава Словото.

„И така, докато ни остава обещанието да влезем в Неговата почивка, нека се боим, да не би някой от вас да се яви изостанал... Защото ние, повярвалите, влизаме в тази почивка.” (Евреи 4:1-3).

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1990 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Your Faith Is Going Into the Fire](#) / [Вярата ти отива в огъня](#)